

Jakoa edelliselle, niille jotka eivät muista Yve, Naomi ja Veronica olivat bileissä klubilla ja nyt matkalla kotiin. (klubi-kohtaus on olemassa, mutta minulla ei ole vielä rohkeutta pistää sitä tänne..) Meitä oli enää minä Naomi ja Veronica kävelemässä klubilta kotiin. Yö oli viileä, Naomi näytteli uusia tuulitaitojaan ja hypähteli puuskien avulla monta metriä eteenpäin. Hän loi teräviä ilmaiskuja minuun ja Veronicaan, joita nauraen väistelimme. Ilmavirrat olivat teräviä ja antoivat tuntuja iskuja jos osuivat, saatoin vain kuvitella, kuinka ne tuntuisivat Naomin ollessa tosissaan. Yhtäkkiä aistin jotain. Enkä ollut ainoa, Veronica oli varmasti huomannut saman, sillä hän pysähtyi vilkaisten minua. Naomi kääntyi katsomaan mihin olimme jääneet ja oli aikeissa kutsua meitä, kunnes hänkin hiljensi paikoilleen. Jossakin oli demoni. Jossakin hyvin lähellä. "Edessäpäin, korttelin kulmassa", Veronica sanoi. Juoksimme eteenpäin ja kuulimme roskapöntön kolinaa ja pelokkaan kirkaisun. Ilmassa leijaili yököttävä mädän kananmunan haju. Kadulta kääntyvällä kujalla haju oli kuin savua. Kalkkiseinän edessä seisojatekova mies, jolla oli pitkä, harmahtavan vihreä liskon häntä ja selässä piikit, jotka olivat lävistäneet punaruudullisen flanellipaidan. Tämän edessä makasi nainen, silmät kauhusta selällään. Demoneja oli eri tasoisia, oli hirviömäisiä, joiden äly ei ollut edes mitattavissa mutta ruokahalu sitäkin suurempi. Sen jälkeen tulivat hieman älykkäämmät yksilöt, jotka kykenivät yksinkertaiseen kieleen mutta eivät voineet muuttaa muotoaan. Sitten olivat pahimmat, eli arkki-demonit, ne olivat tavallisen ihmisen näköisiä ja kokoisia mutta todellinen muoto saattoi olla mitä vain. Ne olivat älykkäitä ja hyvin sopeutuneita ihmiskehoon ja maailmaan. Yleensä arkkidemonit eivät muuttuneet oikeaan muotoonsa, ellei ollut aivan pakko. Yleensä se tapahtui niiden ollessa hyvin nälkäisiä tai hyvin vihaisia. Tämä yksilö saattoi olla kumpaa tahansa, joko nainen oli loukannut sitä tai sitten osunut paikalle väärään aikaan. Maassa makasi myös toinen nainen täysin liikkumattomana. Demonin piti naksahdettavaa ja maiskuttelevaa ääntä, aivan kuin naurua. Äkkiä ääni loppui ja se kääntyi meihin päin. Silmät olivat suuret ja käärmemäiset ja suusta sihisi pitkä, harva kieli. Me hyökkäsimme ensin. Miekkanen viuhahti kaaressa demonia kohti, Veronica taas taiteili lähemmäs veitsensä kanssa. Naomi heitti shurikeninsa ja ohjasi ne suoraan maaliinsa, demonin kaulaan. Demonin rääkäisi pahemman kerran ja repäisi heittotähden irti. Haava umpeutui silmin nähtävästi. Samalla demonin torjui miekkani iskun. Veronica pääsi ainoana puolustuksen läpi mutta olennon iho parani heti, kun veitsi raapaisi sitä. Hyökkäsin uudestaan, tällä kertaa alakautta, samaan aikaan Naomi teki tuulen puuskan suoraan demonin silmille. Vedin miekkaani ylöspäin sivaltaen syvän haavan sen vatsan seudulle. Seuraavaksi muutin liikerataa ylhäältä alas, oikealta vasemmalle. Veri turskahti haavoista ja niiden mukana kellertävää vihmaa, demonin ulvahti. Veronica hyppäsi otuksen harteille ja viilsi sen kurkun auki. Enää se ei päästänyt ääntä vaan silmät kauhusta ymmyrkäisinä hajosi palasiksi. Katsoimme hetken veristä länttiä, jossa arkkidemoni oli hetki sitten seissyt. Pyyhin vihmaa vaatteistani ja miekastani, kunnes pistin sen tuppeen. Maasta kuului surkeaa ulinaa ja katsahdin alas. Nuori nainen kyyristeli yhä roskista vasten meikit poskille valuneina. Hänen paitansa oli veressä ja hän puristi oikeaa käsivarttaan. Astelin hänen luokseen ja kyykistyin. "Saanko katsoa sitä? Älä pelkää, en tee sinulle pahaa", sanoin rauhoittavasti. Nainen kuitenkin pudisti päätään hysteerisenä ja kavahti kauemmas ojentetusta kädestäni. Hän selitti jotain ranskaksi. "Vous êtes blessé. Laissez- moi vous aider", sanoin haluavani auttaa sujuvalla ranskalla, ystäväni katsoivat toisiaan ymmärtämättä sanaakaan. Viimein nainen päätti luottaa minuun ja antoi minun katsoa kättään. Haava oli syvä mutta puhdas, mitään ei ollut murtunut. Vein käteni niin lähelle haavaa, lähes kosketin sitä. Hiljaa aloin kutsumaan Maata avukseni, kuiskuttelin ja maanittelin. Tunsin sen virtaavan asfaltin läpi suoraan käteni ki-virtaan ja sitä kautta kasautuvan sormiini. Hennon, vihreän valon saattamana haava umpeutui pikku hiljaa, kunnes katosi kokonaan. Nainen

hengähti pienesti tuijottaen yhä veren tahrimaa, nyt tervettä kättään. Sitten hän kuitenkin kääntyi katsomaan ystäväänsä, joka makasi maassa verilammikossa. Veronica oli todennut hänet kuolleeksi. Nainen kiljui ja yritti rynnätä ruumiin luokse. Minä ja Veronica kuitenkin saimme hänestä otteen, eikä hän päässyt koskemaan ystäväänsä. "Elle est mor.. vous ne pouvez pas l'aider" sanoin, mitään ei ollut tehtävissä. Nainen käänsi suuret, punoittavat silmänsä minuun ja kuiskasi epäuskoisena. Minä en ollut lohduttavimmasta päästä, en osannut toimia ihmisten tunteiden kanssa oikein. Näin naisen silmissä kuvastuvan tuskan, mutta minulla ei ollut keinoja lohduttaa häntä. "Hänen muistinsa täytyy pyyhkiä. Ja pian, ettei siihen jää vaurioita", Veronica sanoi vakavana, olin samaa mieltä ja nyökkäsin, ranskalainen uhrimme oli nähnyt ja kärsinyt liikaa. Etsin naisen silmien katseen ja pakotin sen kohtaamaan omani. Olitte elokuvissa ystäväsi kanssa. Ryhdyin luomaan illuusiota päässäni, jonka antaisin naiselle. Ette tulleet samaa matkaa, vaan erositte teatterilla. Menit normaalisti kotiin ja teit ilta-askareitasi. Kaikki oli hyvin. Et näe ystävääsi enää mutta se ei satuta sinua. Illusioni oli valmis, olin jättänyt siihen ilon pilkahduksia yhteisistä hetkistä, en ollut muuttanut kuolleen merkitystä. "Aurasi kertoo ajatuksistasi", Veronica sanoi, manaajana hän näki ihmisten auran ja siitä välittyvät tunteet väreinä. "Mitä ikinä istutitkin hänen päähänsä, se tulee satuttamaan." Nousin huokaisten ylös ja käännysin Veronicaan päin. "Ainakin olen yrittänyt helpottaa sitä." Veronica ei ehtinyt vastata, kun Naomi puuttui puheeseen. "Soitin juuri Akatemialle, he ovat tulossa." Hetken kuluttua paikalle saapui puolen tusinaa soturia. Heidän päällikkönsä Will Rogerson oli etunenässä ja hänen takanaan oli tuiman näköinen alikersantti Ping. En ollut koskaan pitänyt hänen paksuista viiksistään ja aina niin kättyisästä ilmeestä. Luulen, ettei hän tainnut pitää siitä, että hänen komentava päällikkönsä oli puolet hänen iästään. Rogerson osasi kyllä hommansa, lisäksi hän oli oikeudenmukainen ja reilu. Komeakin hän oli, tuuhea pähkinänruskea tukka ja virheettömät, hieman poikamaiset kasvot. Moni ei tiennyt hänen olevan vihreä lohikäärmelapsi, vaan kaikki olettivat hänen olevan erittäin taitava manaaja. Tässä Realmissa lohikäärmelapsia pidettiin hyvinä sutureina, mutta korkeisiin virkoihin heitä ei haluttu. Niinpä hän oli poikkeus ja ikuinen alikersantti Pingin silmätikku. Rogersonin katse poukkoili meistä maassa lojuvaan naiseen ja verilammikkoon. "Kertokaa kaikki." Kerroin kaiken minkä tiesimme, eikä siihen mennyt kuin muutama minuutti. Rogersonin vakava ilme ei värähtänyt kertaakaan. "Olisimme voineet tarvita eloonjääneen todistusta", alikersantti Ping murahti ja liikahti kärsimättömänä eteenpäin. "Ei, siitä ei olisi ollut hyötyä, uhri olisi ollut varmasti liian shokissa pystyäkseen kertomaan yhtään mitään", Rogerson sanoi lujasti mutta silmät yhä minussa. "Tutkikaa ruumiin muistijälki, emme ole koskeneet siihen", sanoin viitaten ruumiiseen, jonka ympärillä muutamat soturit jo parveilivat. Rogerson nyökkäsi ja marssi ruumiin luokse käskien samalla muut kauemmas ja kumartui tutkimaan sitä. Jäätyämme keskenämme alikersantin kanssa, välillemme laskeutui riipivä hiljaisuus, josta pakenimme nopeasti sivummalle. Emme lähteneet tapahtumapaikalta mihinkään, vaikka illan koleus alkoi tuntua ohuen hupparin läpi. Viimein Rogerson nousi, vaihtoi muutaman sanan miestensä kanssa ja tuli meidän luoksemme. Meidän ei tarvinnut sanoa mitään, Rogerson luki jo kasvoiltamme, tai suoraan ajatuksistamme halumme tietää. "Tavallinen arkkidemonin hyökkäys, muistijäljessä ei ollut mitään erikoista. Tätä tapahtuu ympäri kaupunkia, oli hyvä, että osuite paikalle, tällä hetkellä meillä on muitakin ongelmia.." Rogerson lopetti kuin seinään tajutessaan puhuneensa ohi suunsa. "Mitä on tekeillä?" kysyin kulmat kurtussa ja vedin hupparia tiukemmin ympärilleni. Rogerson huokaisi ja vilkaisi olkansa yli vaivihkaa alikersanttia; hän ei katsonut heihin päin. "Hyvä on, mutta muistakaa, että tämä on huippusalaista. Lähes kukaan koulutettavista ei tiedä tästä, sillä emme tahdo tehdä siitä numeroa.." Hän huokaisi taas, ja vilkaistuaan uudemman

kerran olkansa yli, hän jatkoi. "On ollut katoamisia. Nuorten ihmisten, sekä lasten. Eräät pikkupojat katosivat koulumatkaltaan, samoin 13-vuotias tyttö." "Lastensieppaaja, pedofiili ehkä?" Naomi ehdotti. "Ei, nämä tapaukset kuulostavat siltä mutta sitten sattui eräs oudompi. Joukko nuoria oli ollut telттаilemassa metsässä mutta seuraavana päivänä heistä ei löydetty jälkeäkään. Ei tavaroita, ei telttaa ei edes nuotiota. Tiedämme kyllä heidän olleen metsässä, sillä löysimme jalanjälkiä, mutta nekin loppuivat." Tämä sai meidät hiljaisiksi. "Olemme täysin äimistyneitä tästä, siksi emme tahdo tuoda asiaa julkisuuteen, ennen kuin saamme pitäviä vihjeitä", Rogerson jatkoi ja sukaisi pähkinävärisiä hiuksiaan. "Kiitos, kun kerroit päällikkö Rogerson, pidämme silmämme auki", sanoin. Rogerson loi meille vaimean hymyn mutta ääni oli vakava hänen sanoessaan: "Luotan, että pidätte asian omana tietonanne. Nyt minun on kuitenkin palattava takaisin töihin, nähdään taas." "Yve, ei kai sinun ja Will Rogersonin välillä ole mitään?" Naomi kysyi ilkikurisesti meidän kävellessämme asunnolle päin. En voinut kuin nauraa. "Mistä ihmeestä sinä tuollaista sait päähäsi?" Naomi kohautti olkiaan. "Teillä tuntuu synkkaavan aika hyvin, olisitte hyvä pari." Pyöräytin silmiäni. "Hän on komea mutta liian vanha. Lisäksi en halua ketään noin vakavaa", sanoin tynnosti. Vilkaisin Veronicaa rinnallani. "Veronicalle hän sen sijaan olisi täydellinen. Aina niin vakava molemmat." Blondi töytäisi minua leikkisästi hartiaan. JAAa, enempää en viitsinyt tällä kertaa laittaa, sillä välistä puuttuu kohtaous:3 Saattaa kuitenkin olla että olen turhan kärsimätön ja hypin kohtauksien yli.